

O OBECNOSTI

Představte si situaci:

Vstoupíte do místnosti plný lidí. Všichni seděj v kruhu na židlích a jedna židle je volná. Přirozeně teda jdete a sednete si na ni. Zraky všech se obrátěj na VÁS. Chvilí je trapný ticho, tak řeknete třeba: *Ahoj, já jsem Honza.* Všichni jednohlasně odpoví: *Ahoj Honzo.*

Všechno je jaksi přirozeně daný. Vypadá to jako terapeutickéj kroužek. Obecně všichni víme, co se děje, co se bude dít, jak věty půjdou po sobě, co se na všechno řekne... Obecně všichni známe tuhle běžnou hru. Anebo to není hra? Kdo to rozpozná?

A pak jeden z nich, asi vedoucí, promluví: *Řekni nám něco o sobě.*

Chvilku mlčím. Nikdy jsem o sobě rád nemluvil. Až když je ticho nejtišší a pohledy všech nejdusivější, začnu.

Když mi bylo tak pět šest roků, bydleli jsme v nejvyšším patře starýho domu skoro v centru města. Okna ložnice se dívaly na druhou stranu od hlavní silnice, za dům, kde byly takový ty zadní malý dvorky natlačený mezi oprejskanýma barákama. S tichnoucím městem navečer jsem před usnutím sledoval hejna rorejsů, který se s křikem a tryskem proháněli okolo oken. Pak se setmělo víc a zvenku, z těch dvorků, bejvalo slyšet ječení koček. Máma vždycky říkala, schválně jestli je to kočka nebo jestli brečí dítě. Zkoušeli jste to někdy rozpoznat?

Jsem velkéj introvert a tak říkat o sobě něco osobního je mi proti srsti. A skupinový sezení jsou moje noční můra. Nejjistější je přehrát všechno do nezávazný obecný roviny. Ať žije obecnost. Jenže co je to vlastně obecnost? A co je opakem obecnýho? Dá se vůbec rozeznat rozdíl mezi obecným a jedinečným?

Těžká otázka. Možná proto, my postižení, sedíme spolu v tomhle kroužku. Ne snad že bychom hledali odpověď. Jen

jsme sem jaksi zabloudili, zabloumali...

Ejhle! Případá vám najednou, že do tohohle kroužku nepatříte!?

A jste si jistý v obecně uznávaných bodech života?

Můžeme si udělat jednoduše test.

Tak schválně: na který ruce se obecně nosej náramkový hodinky?

Na kterém prstě který ruky se nosívá snubní prsten?

Stává se vám taky , že když vám zakručí v břiše, nejste si honem úplně jistý, jestli vám nevibruje v kapse telefon?

Neříkejte mi, že jste ani na okamžik nezaváhali. Totiž, jestli máte jasno v těchhle otázkách, pak jsem tady asi špatně já a když dovolíte, rozloučil bych se.

Jsem dítě své doby. Z konvencí a zvyků si nedělám těžkou hlavu, nemám žádný významný kořeny, v tradicích nejsem vychovávanej. Důsledkem asi logicky je, že pomalu ztrácím takovou tu reflexivní, okamžitou, rychlou orientaci. Nemyslím si, že by zvlášť záleželo na tom, na kterém prstě se nosí snubní prsten. Ale na druhou stranu mám na svém telefonu nastavený OLD PHONE vyzvánění. Takže můj moderní mazlíček zvoní jako klasickéj telefonní aparát z hlubin minulýho století. Nemám rád, když se telefon začne chovat jako rádio, kráva nebo prdící polštářek. Cejtím, že to by byl další negativní signál pro moji orientaci. Cejtím, že se dotýkám mezi a nechci-li se stát opravdickým obecným bláznem, musím jednat uvážlivě, brzdit a alespoň někdy spojovat věci a slova s jejich původním obsahem a významem.

Jenže rozpoznáme rozdíl mezi bláznem obecným a bláznem s diagnózou?

A známe původní význam věcí, který nás obklopujou a pravej obsah slov který denně vyslovujeme?

Obecnost a zobecňování, který se stává pomalu obecnou maskou, je prodchnutý individualismem a tím i relativizováním všeho. Čím víc věcí označíme za relativní, tím míň nám zůstane v ruce a tím víc se budeme muset

uchylovat k obecným hovorům a úvahám.

Čím míň bude absolutních pravd a zvláštních zvyků v obecném povědomí, tím víc bude náhražek, útěků a prášků. A závislostí.

Jsme původem svobodný děti velkého vesmíru.

Proto mám rád, když rozeznám křičení dítěte od kočky, když telefon zvoní jako telefon, když je nebe modrý a voda mokrá.

Dává mi to chuť smát se.

Je to málo?

A pak ten jeden člověk z kruhu, zřejmě vedoucí, řekne něco jako: *Díky, Honzo. Chce nám ještě někdo říct něco o sobě?*